

Arrest

nr. 114 680 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE BRUYN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, I. K. (...), verklaarde een Georgisch staatsburger van Abchazische origine te zijn. U werd geboren op 3 oktober 1970 in de Abchazische hoofdstad Sukhumi, waar u ook opgroeide. U verbleef in Abchazië tot er in 1993 oorlog uitbrak. Dat jaar vertrok u naar Georgië, waar u een vluchtelingenkaart kreeg. U kon het echter niet aan om in Georgië te verblijven omdat uw vader door Georgiërs gedood was. Daarom ging u in 1994 naar Rusland. In 1997 keerde u naar Georgië terug omdat u bij uw gezin wilde zijn. Uit veiligheidsoverwegingen betaalde u voor een nieuwe identiteitskaart op naam van K. K. (...). Toen u er niet in slaagde opnieuw met uw gezin samen te leven, verhuisde u andermaal naar Rusland, waar u ditmaal tot 1999 of 2000 illegaal verbleef vooraleer u wederom naar Georgië ging. In 2002 werd u door de Georgische veiligheidsdiensten gearresteerd omdat de identiteitskaart op naam van K. K. (...), waarvoor u destijds in 1997 had betaald, vals bleek te zijn. U kon uzelf tegen betaling vrij krijgen en

verliet Georgië een eerste maal begin 2003. Tussen 2003 en 2012 verbleef u in Europa. U vroeg in 2003 asiel aan in achtereenvolgens Nederland en Duitsland, van waaruit u naar Nederland werd teruggestuurd. In 2006 keerde u even naar Georgië terug omdat u zich met uw gezin wilde verzoenen. Dit lukte echter niet. U kon ook niet in Abchazië gaan wonen omdat u daar door uw medeburgers niet aanvaard zou worden aangezien u ten tijde van de oorlog in Abchazië in 1993 geweigerd had partij te kiezen en dus niet voor Abchazië gestreden had. Daarom keerde u na 4 maanden naar Nederland terug, waar u opnieuw asiel aanvraag. Omdat u daar geweigerd werd, reisde u door naar België, waar u op 10 januari 2007 een eerste maal asiel vroeg. Omdat Nederland verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag, werd op 20 februari 2007 de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. U werd naar Nederland gerepatriëerd, waar u andermaal asiel vroeg. In juli 2012 keerde u vanuit Nederland naar Georgië terug.

Bij aankomst op de luchthaven in Georgië werd u door de Georgische autoriteiten tegengehouden. Ze namen uw vingerafdrukken en dwongen u het Georgische staatsburgerschap te aanvaarden, wat u ook deed aangezien ze ermee dreigden u te verkrachten indien u hiermee niet akkoord ging. Na uw aankomst in Georgië probeerde u een adres te verkrijgen, maar u werd nergens geholpen. Op straat werd u ook verschillende malen tegengehouden door overheidsmedewerkers die u en uw documenten controleerden. Tot slot weigerde men u ook medische hulp te verlenen omdat u niet kon betalen. Al deze zaken noopten u ertoe Georgië nogmaals te ontvluchten. Ditmaal vertrok u in november 2012 vanuit Tbilisi met het vliegtuig naar Minsk (Belarus). Van daaruit stak u te voet de grens over met een u onbekend Europees land. Daar vond u een vrachtwagenchauffeur die u naar België wilde brengen. U bereikte België op 20 januari 2013. De volgende dag diende u uw tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u het Georgische staatsburgerschap bezit en u Georgië verliet omdat u er problemen kende met de Georgische autoriteiten omwille van uw etnische origine.

Er dient echter op gewezen te worden dat u er niet in slaagde verschillende cruciale aspecten van uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Ten eerste verklaarde u dat u in 2012 vanuit Nederland naar Georgië werd teruggestuurd. Toen u in Georgië op de luchthaven aankwam, werd u door de Georgische autoriteiten meegenomen. Zij namen uw vingerafdrukken en dwongen u het Georgische staatsburgerschap aan te nemen (CGVS 1, p. 6-7). Zo niet, zouden ze u verkrachten (CGVS 2, p. 4). U kon echter niet aannemelijk maken waarom de Georgische autoriteiten wilden dat u het Georgische staatsburgerschap aannam en u hiertoe zelfs dwongen. Enerzijds voerde u aan dat er mogelijk een samenwerking is tussen de Nederlandse en de Georgische autoriteiten waarbij de Georgische autoriteiten geld ontvangen van de Nederlandse overheid indien zij mensen die in Nederland geweigerd werden, toelaten naar Georgië terug te keren (CGVS 1, p. 7). Anderzijds opperde u dat het ook een wraakmaatregel van de Georgische autoriteiten kon zijn omdat u in aanvaring kwam met medewerkers van het Georgische consulaat in Nederland. U zou hen de dood van uw vader verweten hebben en Georgië de schuld hebben gegeven van de oorlog in Abchazië. Uit wraak zouden de Georgische autoriteiten u gedwongen hebben het Georgische staatsburgerschap aan te nemen omdat ze wisten dat u in Georgië niet zou kunnen leven (CGVS 1, p. 9-10). Erop gewezen dat indien de Georgische autoriteiten op wraak zinden, ze u veeleer het Georgische staatsburgerschap geweigerd zouden hebben in plaats van u te dwingen het te aanvaarden, kon u geen aannemelijke uitleg geven (CGVS 1, p. 10). Wat er ook van zij, het is hoe dan ook weinig aannemelijk dat de Georgische autoriteiten u eerst zouden dwingen het Georgische staatsburgerschap aan te nemen om u vervolgens te viseren omdat u van Abchazische origine bent en u om die reden het land uit te willen krijgen (CGVS 2, p. 3, 5 en 8). De door u geopperde verklaringen voor het feit dat de Georgische autoriteiten u het Georgische staatsburgerschap onder dwang deden aanvaarden, zijn bovendien slechts ongefundeerde veronderstellingen van uwentwege.

Daarnaast stelde u dat u voor uw gedwongen terugkeer naar Georgië in 2012 geen staatsburgerschap had (CGVS 1, p. 6). Ook deze verklaring is niet aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat overeenkomstig de Georgische wetgeving iedere persoon die in Georgië geboren is, maar Georgië na 21 december 1991 verlaten heeft, als een Georgisch staatsburger wordt beschouwd op voorwaarde dat hij ondertussen niet het staatsburgerschap van een ander land verworven heeft. Deze wettelijke bepaling is op u van toepassing aangezien u in 1970 in Sukhumi bent geboren. Bijgevolg kan ervan uitgegaan worden dat u voor uw terugkeer naar Georgië in 2012 wel degelijk over een staatsburgerschap beschikte, hetzij het Georgische, hetzij het staatsburgerschap van een ander land. Het is evenwel mogelijk dat uw Georgische staatsburgerschap voor uw terugkeer naar Georgië beëindigd was omdat dit staatsburgerschap u ontnomen werd. Er dient wel op gewezen te worden dat u na uw terugkeer in 2012 opnieuw het Georgische staatsburgerschap

verwierf. Herstel van het Georgische staatsburgerschap na ontneming ervan is echter slechts mogelijk indien blijkt dat deze ontneming wederrechtelijk was. Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat dit het geval zou zijn geweest. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u over een ander staatsburgerschap beschikte waarvan u bij terugkeer naar Georgië mogelijk afstand hebt gedaan. Dit vermoeden wordt eveneens ondersteund door de brieven van de Georgische ambassade in Nederland waarin te lezen staat dat I. K. (...), geboren op 3/10/1970, niet als Georgisch staatsburger beschouwd wordt.

Voorts kon u niet aannemelijk maken waarom de Georgische autoriteiten u in 2012 de identiteitskaart teruggaven die ze in 2001, 2002, of 2003 in beslag hadden genomen omdat ze vals bleek te zijn (CGVS 1, p. 5, 6, 10, 11 en 12 – CGVS 2, p. 3-4). U kon enkel stellen dat u dit zelf ook niet begreep (CGVS 1, p. 12). Het is echter weinig geloofwaardig dat de Georgische autoriteiten u begin jaren 2000 arresteerden omdat u over een valse identiteitskaart beschikte, ze deze valse identiteitskaart jarenlang bijhielden en ze u vervolgens in 2012 teruggaven eenmaal u onder dwang het Georgische staatsburgerschap had aanvaard. Te meer omdat ook de naam en de geboortedatum op deze identiteitskaart vals zijn (CGVS 1, p. 5). Het feit dat u hiervoor geen afdoende uitleg kon verschaffen, doet vermoeden dat u over een andere identiteitskaart beschikt, die u bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Dit vermoeden wordt nog versterkt door de reeds aangehaalde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt namelijk dat de vluchtelingen- of IDP-kaart in Georgië slechts geldig is in combinatie met de identiteitskaart van de persoon in kwestie. Gelet op het feit dat de door u voorgelegde vluchtelingenkaart op naam staat van I. K. (...), betekent dit dat u ook over een geldige identiteitskaart op deze naam dient te beschikken of er op zijn minst over beschikte. Dit vermoeden wordt eveneens ondersteund door het medische attest dat u voorlegde ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Dit medisch attest stelt dat I. K. (...) in 2006 gedurende 7 dagen in het ziekenhuis heeft verbleven. Aangezien er logischerwijze vanuit gegaan kan worden dat u over een geldig identiteitsdocument moet beschikken om in een ziekenhuis opgenomen te kunnen worden, betekent dit dat u op dat moment een geldige identiteitskaart op naam van I. K. (...) moet hebben gehad.

Aangezien u niet aannemelijk kon maken dat u bij uw terugkeer naar Georgië op de luchthaven door de Georgische autoriteiten gedwongen werd om het Georgische staatsburgerschap aan te nemen en zij u toen de valse identiteitskaart, die ze jaren voorheen in beslag genomen hadden, teruggaven als zijnde uw geldige identiteitsbewijs, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u als gevolg daarvan later gekend zou hebben. Zo vertelde u dat de Georgische autoriteiten u niet wilden helpen. Hoewel u bij het betreden van het Georgische grondgebied het Georgische staatsburgerschap had aanvaard, moest u zich volgens de autoriteiten voor het verkrijgen van hulp wenden tot het Ministerie van Vluchtelingen omdat op uw identiteitskaart staat dat u oorspronkelijk uit Abchazië komt, zo niet zou u in de gevangenis belanden (CGVS 1, p. 9 – CGVS 2, p. 5). Het Ministerie van IDP's en Vluchtelingen in Tbilisi weigerde u echter te helpen omdat u het Georgische staatsburgerschap niet correct verworven had (CGVS 2, p. 5-6). Zij beschouwden u derhalve als een vluchteling en niet als een Georgisch staatsburger. Desalniettemin zou het Ministerie van IDP's en Vluchtelingen alsnog geweigerd hebben u te helpen omdat u niet 'één van hen was' en ze hun eigen mensen op straat hadden (CGVS 2, p. 4-6). Deze verklaring is echter niet aannemelijk. Zoals blijkt uit het mission statement van het Ministerie van IDP's en Vluchtelingen van de bezette gebieden van Georgië (waarvan u een kopie in het administratieve dossier terugvindt) behartigt deze instantie namelijk de belangen van vluchtelingen, asielzoekers, IDP's, slachtoffers van natuurrampen en andere migranten en zelfs gerepatrieerden op vlak van sociale en wettelijke bescherming en accommodatie. Het is dan ook niet aannemelijk dat ze u, in hun ogen een vluchteling, hulp zouden hebben geweigerd.

Verder haalde u aan dat u niet naar Georgië kan terugkeren omdat u van Abchazische origine bent. Als men erachter komt dat u Abchazisch bent, zou u bij terugkeer immers overal in Georgië lastiggevallen en zelfs vermoord worden (CGVS 2, p. 4-5, 8). Er moet echter op gewezen worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat de etnische afkomst van een persoon sinds 1999 in de praktijk niet langer op de Georgische identiteitskaart vermeld staat. Uit andere informatie, waarvan eveneens een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt bovendien dat uit uw naam evenmin blijkt dat u van Abchazische origine bent. Meer nog, uw familienaam K. (...) is een typisch Georgische naam, net als de voornaam K. (...). De voornaam I. (...) is de Russische variant van de naam E. (...) en is geenszins verbonden aan een specifieke etnische groep. In elk post-Sovjetland vindt men mensen terug met deze voornaam, ongeacht hun etnische origine. Uit het voorafgaande kan besloten worden dat het weinig aannemelijk is dat u bij terugkeer naar Georgië gevisieerd zou worden omdat iemand erachter zou komen dat u van Abchazische origine bent. Gelet op het feit dat de door u voorgelegde identiteitskaart vals is en u niet aannemelijk kon maken waarom de Georgische autoriteiten u deze valse identiteitskaart in 2012 opnieuw als geldig identiteitsdocument zouden hebben overhandigd, wil dit namelijk zeggen dat u bij terugkeer naar Georgië over een meer recente identiteitskaart zal beschikken.

Volledigheidshalve moet er trouwens op gewezen worden dat zelfs op de door u voorgelegde identiteitskaart uw etnische origine niet is ingevuld.

Wat de door u aangehaalde medische problemen in Georgië betreft, dient erop gewezen te worden dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de dokters u niet wilden helpen omdat u onvoldoende geld had (CGVS 2, p. 6-7). Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie in dit verband niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. U stelde wel dat u zeker was dat er in Georgië geen medische voorzieningen zijn voor mensen die geen geld hebben en men in Georgië voor alles moet betalen. (CGVS 2, p. 7). U liet echter na zich hierover te informeren omdat u geen tijd had en u naar eigen zeggen niet in een toestand was die toeliet zich hierover te bevragen (CGVS 2, p. 7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat de Georgische staat wel degelijk voorziet in medische voorzieningen, zowel op vlak van mentale als lichamelijke gezondheidszorg, voor (minderbedeelde) staatsburgers. Zo zijn verschillende behandelingen volledig gratis en hoeft de patiënt voor andere behandelingen slechts in beperkte mate zelf tussen te komen. Hieruit kan besloten worden dat er geen sprake is van een intentionele bedreiging van uw vrijheid, leven of fysieke integriteit bij terugkeer naar Georgië.

Aangaande uw reisroute ten slotte verklaarde u dat u vanuit Belarus te voet een grens hebt overgestoken die toegang gaf tot een Europees land. Onderweg, in een bos in Belarus, verloor u uw Georgische reispaspoort (CGVS 1, p. 16-17). Deze verklaring overtuigt echter niet, te meer omdat u niet kon zeggen welke grens u te voet had overgestoken of in welk land u na het oversteken van deze grens terecht kwam (CGVS 1, p. 16-17). U argumenteerde wel dat er op de plaats waar u aankwam geen bordjes met plaatsaanduidingen stonden en u geen tijd had om te controleren waar u was (CGVS 1, p. 17). Deze argumentatie is echter niet afdoende. Vanuit de plaats waar u na het oversteken van de grens aankwam, reisde u namelijk met een vrachtwagen naar België. U legde een vrachtwagenchauffeur uit dat u uit Nederland kwam, maar u uw documenten verloren was en u naar België wilde gaan. De chauffeur nam u mee en zette u op 20 januari 2012, 5 dagen later, af in België. Onderweg zat u naast de chauffeur in de cabine of sliep u, al dan niet samen met de chauffeur, in een bed achter de bestuurdersstoel (CGVS 1, p. 17). Bijgevolg had u wel degelijk de tijd en mogelijkheid om te achterhalen welke grens u overgestoken was. Dat u niet weet welke grens u bent overgestoken, is trouwens evenmin aannemelijk gelet op de vele controles die gehouden worden aan de zogenaamde 'groene grens' in Polen, zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. Gezien het eventuele risico op controle en omwille van het persoonlijke belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw land van herkomst, jegens hetwelke u een vrees koestert, is het weinig geloofwaardig dat u niet weet welke grens u precies te voet overstak. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Georgisch paspoort, waarvan u verklaarde dat u het verloren had in een bos in Belarus bij het oversteken van de grens (CGVS 1, p. 16-17), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw identiteit, het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor komt uw algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een document van het Ministerie van IDP's en Vluchtelingen in Georgië, een toegangskaart en afsprakenkaartje van datzelfde Ministerie, een treinticket, een medisch document en een Nederlands krantenartikel) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Wat betreft het document van het Ministerie van IDP's en vluchtelingen van de bezette gebieden van Georgië (doc. 5), moet opgemerkt worden dat er twijfels bestaan over de authenticiteit van dit document. Zo staat nergens op dit stuk vermeld welk document het eigenlijk betreft. Verder is het document in het Georgisch niet opgesteld in volzinnen, maar is de Georgische tekst slechts een opeenvolging van woorden. Ook is het opvallend dat de tekst verschillende leegtes bevat en zijn er problemen met de leestekens. Dit alles roept ernstige vragen op over de authenticiteit van het document in kwestie. Te meer omdat dit document zelfs werd uitgereikt door het hoofd van het registratiedepartement. De toegangskaart van het Ministerie van IDP's en vluchtelingen van de bezette gebieden van Georgië (doc. 6a) toont enkel aan dat u op 7 augustus 2012 toegang kreeg tot het Ministerie van Vluchtelingen, maar bewijst geenszins dat het Ministerie van Vluchtelingen geweigerd zou hebben u te helpen. Hetzelfde geldt voor het afsprakenkaartje van

dit Ministerie (doc. 6b). Hieruit blijkt alleen maar dat u op 7 augustus 2012 om 12.27u een afspraak had bij een persoon waarvan de naam onleesbaar is in lokaal 608 op de 6de verdieping. Het medische document (doc. 7) is een voorgedrukt invulformulier van de spoedafdeling. De gegevens die op dit formulier werden ingevuld, zijn echter zo goed als helemaal onleesbaar. Het bewijst hoe dan ook slechts dat u op een gegeven moment behandeld werd op de spoedafdeling. Het treinticket toont enkel aan dat u op 24 juli van Tbilisi naar Makhinjauri (in Adjarië) bent gereisd, wat niet betwist wordt. Het krantenartikel handelt over de leefomstandigheden van vluchtelingen in Nederland en bevat geen informatie over de door u aangehaalde problemen in Georgië. In dit artikel wordt u trouwens zelf ook niet vermeld, u bent enkel te zien op de begeleidende foto.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 5, 10 en 14 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In een tweede middel herhaalt verzoekende partij de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij stelt dat zij meermaals en uitdrukkelijk heeft gesteld dat de motieven van de Georgische autoriteiten voor de toekenning van de Georgische nationaliteit op basis van een valse identiteitskaart haar onbekend zijn. Het is voor haar onmogelijk om deze redenen te achterhalen, laat staan om hierover een bewijs te leveren. Zij heeft tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dan ook de redenen aangehaald welke zij vermoedt de motieven te zijn achter de handelswijze van de Georgische autoriteiten, teneinde maximaal mee te werken in het kader van haar asielprocedure.

Verder benadrukt verzoekende partij dat uit de handelswijze van de Georgische autoriteiten kan worden afgeleid dat deze haar liever niet de Georgische nationaliteit hadden toegekend. In tegenstelling tot de door verwerende partij gemaakte, doch niet gemotiveerde noch gefundeerde gevolgtrekking, vormde de toekenning van de Georgische nationaliteit veeleer een “reden” om haar te viseren, eerder dan een “middel” om dit te doen.

Tot slot wijst verzoekende partij erop dat verwerende partij in haar beslissing aanhaalt dat zij zou hebben beweerd dat de Georgische autoriteiten haar het staatsburgerschap hebben opgelegd om haar het land uit te krijgen. Dit is wederom een foutieve gevolgtrekking, merkt verzoekende partij op. Immers, het is haar etnische origine die de reden vormt om haar het land uit te krijgen. Het gegeven dat haar de Georgische nationaliteit werd toegekend staat hiervan volkomen los.

Verzoekende partij concludeert dat de motivering van verwerende partij niet overeenstemt met de verklaringen die zij tijdens haar gehoren heeft afgelegd. Tevens worden volgens haar niet gemotiveerde, noch gefundeerde gevolgtrekkingen gemaakt om haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

2.2.3.2. *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft kunnen maken waarom de Georgische autoriteiten wilden dat zij het Georgisch staatsburgerschap aannam en haar hiertoe zelfs dwongen. De redenen die zij in dit verband heeft uiteengezet betreffen slechts vermoedens en zijn bovendien ook weinig logisch, zo kan uit de bestreden beslissing worden afgeleid. Het is volgens verwerende partij hoe dan ook weinig aannemelijk dat de Georgische autoriteiten haar eerst zouden dwingen het Georgisch staatsburgerschap aan te nemen om haar vervolgens te viseren omdat zij van Abchazische origine is en haar om die reden het land uit te willen krijgen. Daarbij merkt verwerende partij nog op dat haar verklaringen dat de Georgische autoriteiten haar onder dwang het Georgisch staatsburgerschap deden aanvaarden, slechts ongefundeerde stellingen betreffen. Verzoekende partij tracht deze vaststellingen in de eerste plaats te weerleggen door erop te wijzen dat zij de redenen waarom de Georgische autoriteiten haar op basis van een valse identiteitskaart hebben gedwongen het Georgisch staatsburgerschap te “aanvaarden”, niet kent, dat het voor haar onmogelijk is om deze redenen te achterhalen, laat staan om hierover een bewijs te leveren maar dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal de motieven heeft weergegeven die volgens haar achter deze handelswijze zitten. De Raad wijst erop dat het bevestigen van haar onwetendheid omtrent de motieven van deze totaal onlogische gang van zaken en het herhalen van het feit dat zij de vermoedelijke redenen heeft aangegeven tijdens haar gehoor echter niet van aard is om enig ander licht te werpen op de door verwerende partij gedane vaststellingen.

Verder tracht verzoekende partij in haar argumentatie aan te tonen dat verwerende partij verkeerde (of niet gemotiveerde) gevolgtrekkingen zou hebben gemaakt uit haar verklaringen en dat de motivering in kwestie niet overeenstemt met haar verklaringen. De Raad kan deze argumentatie niet bijtreden, aangezien deze geen steun vindt in de inhoud van de bestreden beslissing en de verklaringen die verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd (administratief dossier, stukken 5 en 8). Waar verzoekende partij er specifiek op wijst dat verwerende partij ten onrechte aanhaalt dat zij zou hebben beweerd dat de Georgische autoriteiten haar het staatsburgerschap hebben opgelegd om haar het land uit te krijgen, aangezien haar etnische origine en niet haar staatsburgerschap de reden vormt waarom men haar uit het land wou krijgen, wenst de Raad volledigheidshalve nog te wijzen op de relevante passage in de bestreden beslissing: “*Wat er ook van zij, het is hoe dan ook weinig aannemelijk dat de Georgische autoriteiten u eerst zouden dwingen het Georgische staatsburgerschap aan te nemen om u vervolgens te viseren omdat u van Abchazische origine bent en u om die reden het land uit te willen krijgen (CGVS 2, p. 3, 5 en 8).*” Uit deze passage blijkt nogmaals dat het verweer in kwestie geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier.

2.2.4.1. Verzoekende partij wijst erop dat verwerende partij in haar beslissing stelt dat zij het Georgische staatsburgerschap heeft gehad voor haar terugkeer in 2012 omdat zij geboren is in Sukhumi in 1970.

Verwerende partij houdt hier volgens haar echter geen rekening met het feit dat deze regio op dat ogenblik nog onderdeel was van de Autonome Socialistische Sovjet Republiek Abchazië en dat zij, alvorens zij genooddaakt werd te vluchten, over een Sovjetpaspoort beschikte. Het hoeft weinig betoog dat gelet op het uiteenvallen van de Sovjet-Unie, de Georgisch-Abchazische oorlog van 1992-1993, het gegeven dat Georgië *de facto* geen gezag meer heeft in de Abchazische regio en haar vlucht naar Rusland tijdens deze chaotische periode, de administratieve formaliteiten tot vaststelling van haar nationaliteit als Georgisch staatsburger niet naar behoren werden nageleefd. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar het *“thematisch ambtsbericht”* van het *“ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland”* (bijlage 6 bij het verzoekschrift), waarin onder meer gesteld wordt dat documenten uit Abchazië en Zuid-Ossetië in Georgië niet geldig zijn als ze als officiële documenten door de autoriteiten aldaar zijn afgegeven, aangezien Georgië de door deze gebieden uitgeroepen onafhankelijkheid niet erkent, dat er in die gebieden sprake kan zijn van corruptie, waardoor documenten vals kunnen zijn en dat sinds het conflict de documenten die in de archieven opgeslagen liggen voor Georgië niet meer toegankelijk zijn, waardoor het vaststellen van het staatsburgerschap van personen afkomstig uit Abchazië en Zuid-Ossetië problematisch kan zijn.

Verder haalt verzoekende partij aan dat verwerende partij heeft gesteld dat haar vluchtelingenkaart slechts geldig is in combinatie met een identiteitskaart en dat op deze kaart I. K. staat vermeld en dat dit eveneens het geval is voor het medisch attest dat verzoekende partij heeft voorgelegd. Hieruit leidt verwerende partij volgens verzoekende partij ten onrechte af dat zij voor 2012 het Georgisch staatsburgerschap zou hebben gehad. Zij heeft tijdens haar gehoor nochtans meerdere keren herhaald dat de naam I. K. hierop vermeld staat omdat zij hierbij telkenmale haar Sovjetpaspoort, daterend van voor het uiteenvallen van de Sovjet-Unie, heeft voorgelegd. Tot slot bevestigen ook attesten van de Georgische ambassade in Nederland (bijlage 4 bij het verzoekschrift) haar stelling dat zij voor haar terugkeer naar Georgië in 2012 niet als een Georgisch staatsburger werd beschouwd. Verzoekende partij concludeert wederom dat de motivering van verwerende partij gebaseerd is op insinuaties en niet gemotiveerde, noch gefundeerde gevolgtrekkingen en dat de door haar afgelegde verklaringen ter weerlegging van deze foutieve gevolgtrekkingen niet in beschouwing werden genomen.

Verzoekende partij betoogt verder dat zij nooit heeft beweerd dat haar valse identiteitskaart werd bijgehouden door de Georgische autoriteiten tussen de periode 2002 en 2012. Wel integendeel, nadat zij in 2002 opnieuw in vrijheid werd gesteld na het betalen van een aanzienlijk bedrag, heeft zij ook deze valse identiteitskaart bijgehouden. Tijdens het doorzoeken van haar spullen na haar aankomst op de Georgische luchthaven werd dit paspoort tussen haar documenten gevonden en werd haar op basis van dit document het Georgisch staatsburgerschap toegekend.

Verzoekende partij stelt dat verwerende partij het onwaarschijnlijk acht dat de Georgische autoriteiten een persoon met het Georgisch staatsburgerschap, doch afkomstig uit Abchazië, zouden doorverwijzen naar het Ministerie van IDP's en Vluchtelingen. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij hier echter voorbijgaat aan de politieke situatie in Georgië. Verzoekende partij wijst op de Georgisch-Abchazische oorlog die heeft plaatsgevonden in 1992-1993 en de oorlog tussen Georgië en Zuid-Ossetië van augustus 2008, waarbij door zowel Georgische militairen als Abchazische separatisten etnische zuiveringsacties plaatsvonden in Abchazië en de grensstreken met Georgië. Zij wijst erop dat Abchaziërs van voornamelijk Georgische origine nog steeds het slachtoffer worden van discriminatie, vervolging en etnisch geweld. Eén van de doelstellingen van het Ministerie van IDP's en Vluchtelingen is het opvangen van en hulp verlenen aan deze personen. Dit ministerie streeft derhalve tevens naar het welzijn van IDP's. Dit zijn Georgiërs die gevlucht zijn uit conflictzones binnen Georgië zelf. Echter in tegenstelling tot de overgrote meerderheid van vluchtelingen en IDP's die door dit Ministerie worden opgevangen, is zij niet van Georgische origine, maar van Abchazische origine. Het plaatsen van personen van Abchazische origine in een centrum met personen van Georgische origine creëert een explosieve situatie. Het voormelde Ministerie weigerde dan ook niet enkel hulp omwille van haar Abchazische origine, zij zou, indien haar hulp zou worden verschaft, binnen de kortste keren het slachtoffer worden van represailles. Verwerende partij had derhalve rekening moeten houden met de *“bijzondere categorie van vluchteling”* waartoe zij behoort, zo stelt verzoekende partij.

Verder benadrukt verzoekende partij nog dat het voor haar onmogelijk is om een bewijs voor te leggen dat iedere hulp haar door het ministerie werd geweigerd. Verwerende partij wordt tevens verweten een cirkelredenering te hanteren.

In het verzoekschrift wijst verzoekende partij er ook nog op dat zij niet kan terugkeren naar Abchazië, omdat zij er als *“bloedvervuiler”* wordt beschouwd, dat de verhoudingen tussen Georgië en de afvallige

gebieden, zoals Abchazië, bijzonder gespannen is en dat de schending van de mensenrechten in Georgië door de autoriteiten overigens niet uitzonderlijk is. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar enkele rapporten (zie bijlage 7, 8 en 9 bij het verzoekschrift).

In de aanvullende nota die verzoekende partij heeft ingediend, wordt nog opgemerkt dat de stelling van verwerende partij dat zij voor haar terugkeer naar Georgië in 2012 over een ander staatsburgerschap beschikte hetwelk zij zou hebben achtergehouden voor de Belgische asielinstanties en het vermoeden van verwerende partij dat zij over een andere identiteitskaart zou beschikken dewelke zij zou hebben achtergehouden voor de Belgische asielinstanties bijkomend wordt weerlegd door de volgende twee aanvullende stukken (aanvullend stuk 1 en stuk 2): de *“Kopie van de verklaring van het consulaat van de Ambassade van Georgië dat Verzoeker onder naam K. K. over het Georgische staatsburgerschap beschikt”* en de *“Kopie van de verklaring van het consulaat van de Ambassade van Georgië dat Verzoeker onder de naam K. K. als vluchteling werd geregistreerd”*. Verzoekende partij licht in deze nota nog toe dat zij heeft aangegeven dat zij na haar terugkeer in Georgië in 2012 werd ingeschreven op basis van haar valse identiteitskaart op naam van K. K. en dat zij voorheen haar oude Sovjetpaspoort gebruikte. Zij beschikte voor haar terugkeer in 2012 aldus niet over het Georgische staatsburgerschap. Ook wijst verzoekende partij erop dat haar valse identiteitskaart door de Georgische autoriteiten als echt wordt beschouwd. Zij beschikt aldus niet over een andere identiteitskaart die zij zou hebben achtergehouden. Haar vluchtelingenkaart en het medisch attest op naam van I. K., werd afgegeven op basis van het oude Sovjetpaspoort, zoals zij tijdens haar gehoor heeft verklaard. Zij wijst er ten slotte nog op dat uit het van het Georgische consulaat ontvangen stuk (aanvullend stuk 3) blijkt dat *“de verklaring N05/01-07-50/60 d.d. 9 augustus 2012”* inderdaad werd afgegeven door het Ministerie van IDP's en Vluchtelingen en dus authentiek is.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat eerder werd vastgesteld dat verzoekende partij er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat de Georgische autoriteiten haar zouden hebben gedwongen om (op basis van een vals identiteitsbewijs) het Georgische staatsburgerschap te “aanvaarden”. Hierna wijst de Raad erop dat verzoekende partij evenmin aannemelijk kon maken waarom de Georgische autoriteiten haar in 2012 de identiteitskaart teruggaven die ze in 2001, 2002 of 2003 in beslag hadden genomen omdat ze vals bleek te zijn. Verwerende partij motiveert dat het niet geloofwaardig is dat de Georgische autoriteiten verzoekende partij begin jaren 2000 arresteerden omdat zij over een valse identiteitskaart beschikte, ze deze valse identiteitskaart jarenlang bijhielden en ze haar vervolgens in 2012 teruggaven eenmaal zij onder dwang het Georgische staatsburgerschap had aanvaard, te meer daar ook de naam en de geboortedatum op deze identiteitskaart vals zijn. Verzoekende partij tracht deze vaststellingen te weerleggen door erop te wijzen dat zij nooit heeft beweerd dat haar valse identiteitskaart werd bijgehouden door de Georgische autoriteiten tussen de periode 2002 en 2012. De Raad verwijst dienaangaande naar wat verwerende partij heeft gesteld in haar nota met opmerkingen: *“Verweerder citeert verzoekers verklaringen waaruit bezwaarlijk kan worden besloten dat hij na 2002 steeds in het bezit was van zijn “valse identiteitskaart”: “ (...) en zo kwam ik uiteindelijk in Nederland terecht. Toen ik erachter kwam dat de staatsveiligheid er achter was gekomen dat mijn naam en doc vals waren had ik geen andere mogelijkheid dan onder mijn eigen naam i. k. politiek asiel aan te vragen. Dit doc ...werd door de staatsveiligheid (bij) gehouden. Sindsdien heb ik 10 jaar in Nederland gewoond”. (GCVS 1, p.5).”*

De Raad meent dat voormelde vaststellingen, los van het in de bestreden beslissing geformuleerde vermoeden dat verzoekende partij voor haar terugkeer naar Georgië in 2012 over een ander staatsburgerschap beschikte waar zij dan mogelijk afstand van heeft gedaan en het vermoeden dat zij over een andere identiteitskaart beschikt of ten minste beschikte op de naam I. K., volstaan om tot het besluit te komen dat verzoekende partij, op zijn minst vanaf haar terugkeer naar Georgië in 2012 over het Georgisch staatsburgerschap beschikt, dat zij over identiteitsdocumenten beschikt waaruit dit blijkt – verzoekende partij stelt immers zelf in haar aanvullende nota dat de Georgische autoriteiten haar identiteitskaart op naam van K. K. als een echt beschouwen – en dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat de Georgische autoriteiten haar hebben gedwongen om op basis van een valse identiteitskaart het Georgische staatsburgerschap aan te nemen. Er kan om die redenen volgens de Raad dan ook geen geloof worden gehecht aan haar bewering dat het Ministerie van IDP's en Vluchtelingen in Tbilisi weigerde om haar te helpen omdat zij het Georgische staatsburgerschap niet correct zou hebben verworven en dat zij haar derhalve als een vluchteling en niet als een Georgisch staatsburger beschouwen. Deze bewering valt ook niet te rijmen met de documenten die verzoekende partij heeft bijgebracht in haar aanvullende nota en waaruit blijkt dat het Georgische consulaat haar wel degelijk als Georgisch staatsburger beschouwt en dat haar een Georgisch identiteitsbewijs werd uitgereikt door de Georgische autoriteiten (aanvullend stuk 1). Het feit dat zij in Georgië tevens

geregistreerd staat als ontheemd staatsburger doet hieraan geen afbreuk (zie aanvullend stuk 2: "(...) dat burger (eigen onderlijning) K. K. (...) *geregistreerd staat als ontheemd persoon*"). Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij om voormelde reden niet zou zijn geholpen door het voornoemde Ministerie, (indien al kan worden aangenomen dat verzoekende partij, als Georgisch staatsburger, niet bij de gewone bevoegde Georgische instanties terecht kon). Zelfs indien aan haar beweringen dienaangaande al geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, en zij zich diende te wenden tot het Ministerie voor IDP's en Vluchtelingen, die haar om die reden als een vluchteling zou beschouwen en niet als een Georgisch staatsburger, dan nog toont verzoekende partij niet aan dat zij van dit Ministerie geen hulp zou hebben kunnen krijgen omdat zij niet één van hen was. Zoals verwerende partij in haar beslissing aangeeft, blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde kopie van het "mission statement" van het Ministerie voor IDP's en Vluchtelingen immers dat deze instelling de belangen behartigt van vluchtelingen, IDP's, slachtoffers van natuurrampen en andere migranten en zelfs gerepatrieerden op het vlak van sociale en wettelijke bescherming en accommodatie. Het is dan ook niet aannemelijk dat ze verzoekende partij geen hulp zou hebben gekregen omwille van haar Abchazische origine. Betreft het verweer dat verzoekende partij dienaangaande aanvoert in haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen objectieve informatie bijbrengt waarmee zij aantoont dat dit Ministerie (hoofdzakelijk) streeft naar het welzijn van Georgiërs die gevlucht zijn uit conflictzones binnen Georgië zelf en dat zij dus niet door dit Ministerie wordt opgevangen omdat zij niet van Georgische origine, maar van Abchazische origine is en dat, zelfs indien haar al hulp zou worden verschaft, zij binnen de kortste keren het slachtoffer zal worden van represailles (vanwege personen van Georgische origine). Deze stellingen beschouwt de Raad dan ook slechts als blote beweringen die verzoekende partij niet kan hardmaken.

2.2.5.1. Betreft de vrees die verzoekende partij beweert te koesteren in Georgië omwille van haar Abchazische afkomst, merkt verzoekende partij op dat de stelling van verwerende partij verbazing opwekt. Zij meent dat verwerende partij hier twee zaken mee impliceert, ten eerste dat zij wel degelijk gevaar loopt om het slachtoffer te worden van vervolging, discriminatie, vergeldingsacties of andere vormen van etnisch geweld indien zij terugkeert naar Georgië, ten tweede dat dit gevaar zich enkel zou stellen indien haar Abchazische identiteit zou worden bekendgemaakt. Volgens verwerende partij volstaat het dus dat zij een "*verborgen leven*" leidt in Georgië, waarbij zij haar mening niet mag of kan uiten over de dood van haar vader en de gruweldaden begaan door het Georgische leger tijdens de oorlog. Verzoekende partij meent dat zij door verwerende partij wordt aangemaand om zich uit te geven als een persoon van Georgische origine, hetgeen volgens verwerende partij niet eens zo moeilijk zou zijn aangezien verzoekende partij een naam heeft die voorkomt in elk post Sovjetland. Meer zelfs, moest zij een typisch Abchazische naam hebben gehad, dan zou haar wel internationale bescherming worden toegekend, zo meent verzoekende partij te kunnen afleiden uit de bestreden beslissing. Verzoekende partij betoogt dat het aanvaarden van dergelijke argumentatie het vreemdelingenrecht overbodig zou maken. In dergelijk geval volstaat het immers erop te wijzen dat personen die worden vervolgd wegens onder andere hun geloofsovertuiging, seksuele voorkeur, afkomst en etniciteit, deze elementen verborgen dienen te houden.

Tot slot wijst verzoekende partij er nog op dat op de door haar voorgelegde identiteitskaart wel degelijk de etnische origine is vermeld (bijlage 3 bij het verzoekschrift).

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft kunnen maken waarom de Georgische autoriteiten wilden dat zij het Georgische staatsburgerschap aannam en dat zij haar hiertoe zelfs hebben gedwongen en dat het hoe dan ook evenmin aannemelijk is dat de Georgische autoriteiten haar eerst zouden dwingen het Georgisch staatsburgerschap aan te nemen om haar vervolgens te viseren omdat zij van Abchazische origine is en haar om die reden het land uit willen krijgen. Verwerende partij merkt eveneens op dat verzoekende partij niet aannemelijk kon maken waarom de Georgische autoriteiten haar in 2012 de identiteitskaart teruggaven die ze in 2001, 2002 of 2003 in beslag hadden genomen omdat ze vals bleek te zijn. Verwerende partij besluit dat, aangezien verzoekende partij niet aannemelijk kon maken dat zij bij terugkeer naar Georgië op de luchthaven door de Georgische autoriteiten gedwongen werd om het Georgische staatsburgerschap aan te nemen en zij haar toen de valse identiteitskaart die ze jaren voordien in beslag genomen hadden, teruggaven als zijnde haar geldig identiteitsbewijs, er ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij als gevolg daarvan later zou hebben gekend. Hierbij merkt verwerende partij nog op dat de bewering van verzoekende partij dat het Ministerie van IDP's en Vluchtelingen in Georgië haar niet wou helpen omwille van haar afkomst, niet te rijmen valt met het "*mission statement*" waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt. Tot slot wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing eveneens wordt aangehaald dat verzoekende partij niet aantoont dat zij omwille van haar afkomst (of andere redenen zoals bepaald in

de vluchtelingenconventie) geen toegang kon krijgen tot de medische voorzieningen in haar land. De Raad stelt verder vast dat verwerende partij er in haar beslissing uitdrukkelijk op wijst dat verzoekende partij het niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Georgië geïdencificeerd zou worden omdat iemand erachter zou komen dat zij van Abchazische origine is, nu uit de landeninformatie waarop het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de etnische afkomst van een persoon sinds 1999 in de praktijk niet langer op de Georgische identiteitskaart vermeld staat en dat uit haar naam (namen) niet kan worden afgeleid dat zij van Abchazische origine is. Er dient echter op gewezen te worden dat uit het bovenstaande blijkt dat aan de voorgehouden problemen die verzoekende partij in Georgië zou hebben gekend, geen geloof kan worden gehecht. Voormelde vaststelling van verwerende partij wordt dan ook bijkomstig aangehaald in de bestreden beslissing en deze dient te worden samen gelezen met de andere motieven die in de bestreden beslissing vermeld staan en die door de Raad in onderhavig arrest uitdrukkelijk worden bijgetreden. Uit de motivering in de bestreden beslissing kan derhalve geenszins worden afgeleid dat verzoekende partij wordt aangemaand om zich uit te geven als een persoon van Georgische origine en dat haar, indien zij een typisch Abchazische naam zou hebben gehad, dan wel de vluchtelingenstatus zou worden toegekend. In die zin is de schending van artikel 10 EVRM *in casu* dan ook niet aan de orde.

Daar aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht en verzoekende partij de schending van de artikelen 5, 10 en 14 EVRM steunt op dit relaas oordeelt de Raad dan ook dat een schending van voormelde verdragsbepalingen niet kan worden aangenomen.

Daar waar verzoekende partij er nog op wijst dat op de door haar voorgelegde identiteitskaart wel degelijk de etnische origine is vermeld, wenst de Raad zich aan te sluiten bij hetgeen verwerende partij heeft gesteld in haar nota met opmerkingen: *“Verweerder antwoordt dat de betreffende identiteitskaart dateert uit 1997 en de vermelding Sukhumi geen aanduiding van de etnie is. Verweerde wijst er op dat de Abchazische bevolking is samengesteld uit Abchazen, Georgiërs, Armeniërs, Russen, Oekraïners, Belarussen, Grieken, Ossetiërs, Tataren, Turken en Roma. Het is dan ook niet duidelijk waarom verzoeker meent dat uit zijn herkomstgebied zijn etnie kan afgeleid worden, te meer daar hij een typische Georgische naam heeft.”*

2.2.6.1. Wat betreft de door verzoekende partij aangehaalde medische problemen, merkt verzoekende partij op dat zij het eens is met de stelling dat het weigeren van medische hulp wegens het ontbreken van financiële middelen *“geen criterium uitmaakt van de Vluchtelingenconventie”*. Zij wijst er echter op dat verwerende partij in haar beslissing erkent dat de medische hulpverlening in Georgië, zowel op het vlak van mentale als lichamelijke gezondheidszorg, volledig gratis is, terwijl voor andere behandelingen de patiënt slechts in beperkte mate dient tussen te komen. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij haar ten onrechte verwijt dat zij zou hebben nagelaten om uit te zoeken hoe zij van deze gratis *“dienstverlening”* gebruik kon maken. Zij bevond zich immers niet in een medische toestand om dit te kunnen nagaan. Het gegeven dat zij geen gebruik kon maken van deze gratis *“dienstverlening”* hoewel dit beschikbaar is en zij er nood aan had, toont volgens haar nogmaals aan dat zij omwille van haar Abchazische origine werd gediscrimineerd in Georgië. Deze vanzelfsprekende conclusie werd echter niet door verwerende partij gesteld, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij denkt dat personen die geen geld hebben in Georgië geen medische zorg kunnen krijgen voor hun gezondheidsproblemen (*“Ik denk het niet. Ik ben zeker van niet. Ik denk dat mensen altijd moeten betalen. In Geo moet je gewoon voor alles betalen. Er is geen andere mogelijkheid.”*, administratief dossier, stuk 5, p. 7). De Raad treedt bijgevolg de conclusie van verwerende partij bij dat deze medische problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, aangezien uit haar verklaringen blijkt dat de dokters haar niet wilden helpen omdat zij onvoldoende geld had en er evenmin aanwijzingen zijn dat zij omwille van één van de redenen zoals bepaald in de vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Verzoekende partij maakt niet alsnog aannemelijk dat zij omwille van haar Abchazische afkomst geen of onvoldoende medische hulp kon verkrijgen in haar land van herkomst. Uit de landeninformatie waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat medische voorzieningen voor (minderbedeelde) staatsburgers er volledig of grotendeels gratis zijn. Uit de verklaringen die verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd, kan echter worden afgeleid dat zij zich niet over deze mogelijkheden heeft geïnformeerd omdat zij nog nooit heeft gehoord dat zulke medische voorzieningen bestaan en omdat zij eigenlijk ook geen tijd heeft gehad om daarover informatie op te zoeken en ook niet in een toestand was dit te doen (administratief dossier, stuk 5, p. 7). In het verzoekschrift benadrukt verzoekende partij dat, gelet op haar medische toestand,

niet van haar kon worden verwacht dat zij deze gratis hulpverlening uit zou zoeken. Daargelaten de vaststelling dat het bevreemdend overkomt dat verzoekende partij dan wel de financiële middelen, tijd en energie had om te vluchten naar de Europese Unie, *nota bene* via het te voet oversteken van de groene grens aan Wit-Rusland en dat uit het medisch attest dat verzoekende partij heeft bijgebracht blijkt dat zij zich kennelijk op 22 juli 2013 nog steeds niet heeft laten behandelen voor haar nierproblemen (zie bijlage 5 bij het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat verzoekende partij met deze argumenten niet aantoonde dat men haar omwille van haar afkomst niet wou helpen in Georgië. Verzoekende partij maakt, zoals eerder gesteld, evenmin aannemelijk dat zij omwille van haar geldgebrek verstoken zou blijven van medische zorg in haar land van herkomst.

2.2.7.1. Verzoekende partij stelt dat zij via Belarus de Europese Unie is binnengetreken. Om de grenscontroles te ontsnappen, heeft zij de grens overgestoken aan een dicht bebost gebied. Verzoekende partij wenst op te merken dat in de grensstreek tussen Belarus en de Europese Unie meerdere honderden kilometers bossen voorhanden zijn. Het is haar dan ook onbekend op welk punt zij juist de grens heeft overgestoken. Eenmaal binnen de Europese Unie is zij met een vrachtwagenchauffeur, aan wie zij een substantiële som had betaald, kunnen meerijden tot in België. Om problemen te vermijden durfde zij tijdens de reis niet teveel vragen te stellen. Overigens verstopte zij zich tijdens de reis doorgaans in de cabine, waardoor zij weinig zicht had op de reisroute. Verzoekende partij vindt dat verwerende partij, door haar verklaringen als ongeloofwaardig te bestempelen, miskent wat zeer aannemelijk is, met name dat zij zich niet verdacht wou maken en dat zij daarom geen vragen durfde stellen over de route. Verzoekende partij onderstreept dat zij enkel in België wou geraken en dat zij zich hierbij niet in een “sterke onderhandelingspositie” bevond. Verzoekende partij concludeert dat de stelling van verwerende partij dat zij over een Georgisch paspoort zou beschikken dat zij bewust zou achterhouden, dan ook loutere insinuaties betreffen die bovendien volkomen ongefundeerd zijn. Zij haalt in dit verband aan dat het verwerende partij toekomt om aan te tonen dat zij wel over een Belgisch visum beschikte, nu zij dit via “het Belgisch Ministerie van Binnenlandse Zaken” makkelijk kan achterhalen. Het feit dat dergelijke documenten niet werden aangehaald in de bestreden beslissing, toont aan dat de door verwerende partij gedane opzoeken geen resultaat hebben opgeleverd, aldus verzoekende partij.

In de aanvullende nota voegt verzoekende partij nog een “Kopie van de verklaring van het consulaat van de Ambassade van Georgië dat Verzoeker de staatsgrens van Georgië is overgestoken richting Wit-Rusland” toe (zie aanvullend stuk 4). Volgens verzoekende partij blijkt uit dit stuk dat haar verklaringen wel degelijk waar zijn en dat zij geen informatie heeft achtergehouden. Hieruit blijkt immers dat zij onder de naam K. K. de staatsgrens van Georgië is overgestoken via het grenscontrolepunt “Airport-Tbilisi”, richting Belarus. Vanuit Belarus is zij dan te voet de Europese Unie binnengedrongen.

2.2.7.2. De Raad stelt dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij in Wit-Rusland door het bos is gewandeld tot zij de EU-grens is overgestoken. Daarna heeft zij een parking bereikt en heeft zij een vrachtwagenchauffeur aangesproken die haar naar België heeft gebracht. Haar Georgisch paspoort is zij in het bos kwijtgespeeld (administratief dossier, stuk 8, p. 17). In haar verzoekschrift haalt verzoekende partij aan dat er honderden kilometers bos voorhanden zijn aan deze grens, dat zij bij de vrachtwagenchauffeur geen argwaan wou wekken door vragen te stellen over de reisroute en dat zij zich meestal in de cabine verstopte, waardoor zij weinig zicht had op de reisroute. De Raad is de mening toegedaan dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de afgelegde reisweg. De Raad is van mening dat in redelijkheid van verzoekende partij kan verwacht worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis genoegzaam kan toelichten en dat zij minstens weet moet hebben waar zij de grens is overgestoken en welke landen en plaatsen zij doorreisde. Haar quasi totale onwetend over haar reisweg en het feit dat verzoekende partij verder ook helemaal geen specifieke voorzorgen had genomen voor haar reis naar België, wat toch zeer bevreemdend is nu dergelijke reis een uiterst precarie onderneming betreft waarvoor men zich nauwgezet dient voor te bereiden, keert zich dan ook tegen haar geloofwaardigheid. Dit klemmt des te meer nu uit de landeninformatie waarvan verwerende partij een kopie heeft toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aan de zogenaamde ‘groene grens’ in Polen vele controles worden gehouden. De Raad is niet overtuigd door de verklaringen die verzoekende partij in het verzoekschrift aanreikt teneinde voormelde vaststellingen te weerleggen. Het komt immers allerm minst aannemelijk over dat verzoekende partij, die dan ook nog eens aangeeft in een slechte gezondheid te verkeren, lukraak in het bos heeft rondgelopen tot zij de EU-grens had overgestoken en een parking is tegengekomen,

zonder geeneens te weten in welk land zij dan was terechtgekomen. Wat betreft het argument dat zij niet de mogelijkheid zou hebben gehad om zich te informeren bij de vrachtwagenchauffeur, kan worden verwezen naar de bestreden beslissing. Verwerende partij motiveert immers dat verzoekende partij, die vijf dagen onderweg is geweest met deze vrachtwagen, gedurende de reis naast de chauffeur in de cabine zat of in een bed achter de bestuurdersstoel sliep, zodat kan worden aangenomen dat zij wel degelijk de tijd en de mogelijkheid heeft gehad om te achterhalen waar zij de grens was overgestoken en in welk(e) land(en) zij zich bevond.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat verwerende partij had moeten nagaan of zij al dan niet beschikte over een Belgisch visum, wijst de Raad erop dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal, behoort om de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen. Verwerende partij kan dan ook niet verweten worden dergelijke zaken niet te hebben achterhaald. Net zo min kan uit het feit dat verwerende partij dit niet heeft gedaan worden afgeleid dat de door verwerende partij gedane opzoekingen geen resultaat zouden hebben opgeleverd.

Betreft het aanvullend stuk dat verzoekende partij heeft bijgebracht, waaruit blijkt dat zij tussen 1 november 2012 en 13 augustus 2013 de staatsgrens van Georgië is overgestoken via het grensovergangspunt van "Airport-Tbilisi" richting Wit-Rusland, stelt de Raad vast dat verzoekende partij hier enkel mee bewijst dat zij ergens tussen de voormelde data via een officiële grensovergang de Georgische grens richting Wit-Rusland is overgestoken. Hiermee kan verzoekende partij de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat zij te voet de grens van de Europese Unie is binnengeraakt en dat zij haar Georgisch paspoort onderweg in het bos heeft verloren, niet weerleggen.

2.2.8.1. Verzoekende partij stelt dat het begrip 'gegronde vrees voor vervolging' zowel een subjectief als een objectief element bevat en zij geeft op uitvoerige wijze haar vluchtproblematiek weer om aan te tonen dat zij aan "beide vereisten" voldoet. Verzoekende partij oppert dat op grond van al deze factoren dient te worden besloten dat zij een gegronde vrees koestert om te worden vervolgd en dat haar bijgevolg de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

2.2.8.2. De Raad benadrukt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient immers *in concreto* te worden aangetoond. Het uitgebreid verwijzen naar de problemen die zij zou hebben gekend/riskeert te ondervinden in haar land van herkomst en de stelling dat zij wel degelijk voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend, is hiertoe niet voldoende.

2.2.9. De Raad stelt vast dat uit het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin dat zij aannemelijk heeft gemaakt bij terugkeer naar Georgië een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 17 en stuk 18) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 21 maart 2013 en 24 april 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.11. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan. Waar verzoekende partij de nadruk legt op de belangenafweging wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd de door de Raad terzijde gelaten (onderdelen van) motieven, meer in het bijzonder het vermoeden van een ander staatsburgerschap en van het bezit van een andere identiteitskaart – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT